

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

(ΤΟΥ ΛΟΓΓΚΦΕΛΟΟΥ)

Δημοσιεύουμε καταπύρα δυό ύπεροχα ξένα ποιήματα, άριστοτεχνικά μεταφρασμένα από τον τέως Πρωταπόστο του Πανεπιστημίου κ. Θεοφ. Βορέα. Ο κ. Βορέας είχε την καλωσύνη να διαθέσει για το «Μπουκέτο» πολύτιμον αλληλογράφην έκλεκτων μεταφρασέων του, ή όποιες θα δημοσιευθούν εις ομαράν φάλλων του «Μπουκέτου».

Πάσος, πάσος τούς θρήνους σου πάσος να λές με πόνο, πώς είνε όνειρο ή ζωή, που άφιο θε να σβίση; όποιος κοιμάται στη ζωή, αυτός πεθαίνει μόνο; μη βλέπης ό τι φαίνεται, αυτό σ' έχει άπατήσει.

Ναι, είν' αλήθεια ή ζωή, και πρέπει να τό νοήσης; δέν είνε της ζωής σοκολός του τάφου ή έρημία. «Από τό χόμα έρχεται, στό χόμα θε να λύσσης»; δέν τόσ' αυτό για την ψυχή του Θεού ή πανομορία.

Δέν ήλθαμε για τη χαρά στον κόσμο ή για τη θλίψη; για έναν ήτερο σοπό έμαστε προορισμένοι. Έργα να άρήσουμε στη γη, έργα που, όταν μάζ κούρη ό τάφος, και ύστερα να ζουν και ή δόξα τους (να μένη.

«Μαζρά είνε ή τέχνη» και ή ζωή πολύ γορ (γα κούλει) και καθένός μας ή καρδιά, και τόλην άν έχη, (μουάζει) με τίμπανο, που σιγά και πένθημα χιτάει για έναν νεκρό, που ύστερα ό τάφος τον σκελάσει.

Μέσ' στον άγώνα της ζωής, μέσ' στην αιώ (να πάλη) που ή νίκη δόξας και τιμάς στους έλεκτους (χαρίζε), μίν είσαι όπως τά θρήματα, που τα δη (γώνει ό άλλοι, ήρως όφελεις να γενής, δάφνη να σέ στο (λίξη).

Στου μέλλοντος τά όράματα πεποθήσι μίν (έξη); άς σου γελούν ολόχαμα τό παρελθόν να ά (φίσης). Έργάζον έργάζον στο παρόν για πάντα να (προέξη); θάρμος νάχης και τό Θεό ποτέ μη λησμο (νήσης).

Ήρωόν παραδείγματα και άρχαίων και σιν (χρόνων) σου δείχνουν, πώς και σό μωροείς τη δόξα (να ζήσης) και όταν θα φύγης άπ' τη γη, στην άμιο τόν (αίωνων)

Ϊχνη της διαβάσεως άπισοι σου νάφησης. Ϊχνη, που ίσως με καιρόν, όταν έδω θα πλείον, μέσ' στην ζωής τό πέλαιος, απελπισμένοι άλλοι και ναυαγοί με τάφου τό κίμα θα παλάσιον, θε να τά βλέπουν και καζαδι θα ξαναπαίρνουν πάλη.

Τόλην νάχης άδάμαστη σ' ό τι και άν αντίρθεης; στα έργα σου άριςτος φρονός παντοεινά να μένης; ναποτελειώνης τό ένα σου, τάλλο σου ευθής ν' αρχίξης; και πάντοτε να έργαυτερης και πάντα να έπιμένης.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΦΕΥΓΕΙ

(ΤΟΥ JEMES GATES PERSIVAL)

Κόλα τά νερά σου, ήσυχον ποτάμι, άπάλα, όπως φεύγει τόνειρο και σβίνει; πέφτε στού πελάον τάπειρο τό χάος; κι' έχε τη γλυκεία σου πάντα τη γαλήνη. Έτσι φεύγει αιώνα ήσυχος ό χρόνος; μ' άπαλάς φτερούγας κι' όλα τά κρημνίζει μέσα στην άδύσσο τάπειρο σοκάδι. άσος είνε στη γη μαζ όλα τάφάνζει.

Ρόδα τόρα θάλλουν ύστερα μαδίνε; μάγουλα που άνθίζουν, έπειτα πεθαίνον; φωτεινάς εικόνας τρέχουν έδω κάτω... όνειρα σε λίγο φεύγουν και διαβαίνουν σάν τά σόννερα, άπου μαύρη νύχτα διώχνει άπ' τη δόξα, κούνα μωροστολιμένη, τά γοργά τά χρόνια μάζ πετούν στα ούράνια, όταν ή εδύσια κι' ή γαλήνη μένει.

Έν Άθήνας 1930.

Μεταφράσεις ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΒΟΡΕΑ

άλύτητα. Έπειτα κάλεσε τό Μπύνκ κι' εξαφανίστηκε μαζί του πίσω από κάτι βράχους που έφεγγαν προς τη θάλασσα.

Μιά καθώς πήγαιναν γρήγορα στον καθήγορο, είδαν ένα θέαμα που πάγωσε τό αίμα τους στις φλέβες. Τό πλοίο που περιμεναν με τόση άγώνια για να παραλάβη τις σελάβες, ήταν βουλαγμένο σε μια βραγύδη άκτή.

Ό άφέντης γήρισε τότε κατάχλωμος προς τό Μπύνκ και τού έλε: — Χαθήκαμε!

Συγγνώμης καπνός άποκαλιόν φάνηκε στον όρίζοντα. — Ένα πολεμικό! έλε τό Μπύνκ. Άν μάζ άντιληφθούν, χαθήκαμε.

— Πρέπει να φύγοιμε γρήγορα για να σωθούμε! πρόσθεσε ό άρχηγός.

Και οι δυό άντρες πήραν άκράτητα τον δρόμο που έβγαζε στο μικρό όροπέδιο.

Όταν ήφτασαν στην κορυφή, στο μέρος όπου περιμενε ή Τζίλλα, ό άρχηγός της κούταξε άγρια κι' άρχισε να την φοβερίζει τραδώντας τά γένητα του.

— Σκόλα, τίς έλε, με κατέστρεψες!... Ϊστερα γήρισε στους άκουσθους του και πρόσταξε: — Ντίστε την κι' αυτή σάν τις άλλες δούλες, και γρήγορα δρόμο!

Φωνές τρούουν άντήχησαν τότε σ' όλο τό καρβάκι.

Ό γινάικες φώναζαν δυνατώτερα από τους άντρες και όλοι είχαν καταλήθει από πανικό.

Όι δούλοι κι' ή δούλες τομάζονταν γρήγορα να φύγουν.

Τότε ό άφέντης πήδησε στο φορείο, άπάνω στο όποιο μετέφεραν την την όμορφη σελάβα, και έλε στη Τζίλλα:

— Σελάβα, πάσε και σν τόρα και σρωδστε με!...

Ό νέα σήκωσε τό φορείο μαζί με τις άλλες σελάβες, μη έγειρε κάτω άπ' τό βάρος του. Δέν μπορούσε να περτατήσει. Ό συνοδεία βραδυπορούσε έξ αιτίας της.

— Θα περτατήσης, κόρη σκόλας; τίς έλε ό άφέντης.

— Έλεος! ψυθόσις ή Τζίλλα συντομιένη. Δέν μπορώ πειά!...

— Δέν μπορείς;

— Όχι. Κάλιο να πεθάνω!...

— Θέλεις να πεθάνης; φώναζε ό άφέντης.

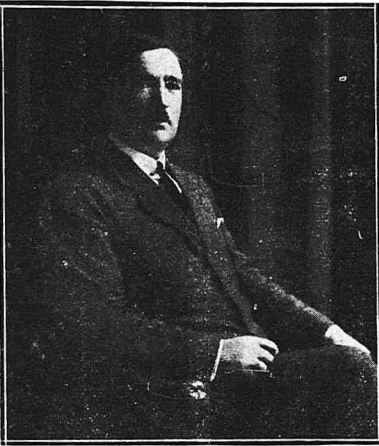
Και άμείως πήδησε κάτω από τό φορείο και σήκωσε τό όπλο του.

Μιά έπιτοσυκαρότητα άκούστηκε και ή φωνά κούνη κούστησε καταγής χωρίς να βγάλη ούτε ένα στεναγμό.

Ό άφέντης έφριξε τότε ένα βλέμμα στο πτώμα και μωρομύρισε με λύσσα:

— Ατημ! Χάνω χιλία φλοριά!...

Και τό καρβάκι έξεκολλούθησε τό βιαστικό, τον άσταμάτητο δρόμο του...

Ό τέως Πρωταπόστο του Έθνικου Πανεπιστημίου, κ. Οσόριμος Βορέας.

ΟΦ. ΖΑΡΑΪΦ

ΓΝΟΜΕΣ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΟΦΩΝ

Όποιος φροντίζει για τον αδελφό του, προνοεί για τον εαυτό του. (Ε ξ ε ν ο φ ω ν)

— Ούτε ή γυναίκα χωρίς άντρα, ούτε ή έλλίδα χωρίς πόνο υποφεί να γεννήση κάτω χούσιμο. (Σ ω κ ρ ά τ η ς)

— Ό καθαρή συνείδησις είνε τό μόνο πράγμα στον κόσμο που δέν φοβάται ούτε θεούς, ούτε άνθρώπους. (Β ί α ς)

— Κανένας άνθρώπος δέν πέρασε τη ζωή του χωρίς λύπη, ούτ' έμεινε ως τό τέλος εδύσιμισμένος. (Ε δ ρ ι π ί δ η ς)

— Ό φιλαργυρία είνε ή πατριδα όλων των κούων. (Δ ι ο γ . Λ α ξ ρ τ ι ο ς)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ

Μιά φορά κάποιος Άθηναίος, ό όποιος έπρόκειτο να ξενιτευτή για πάντα, έξέφραζε τη λύπη του γιατί θα πεθάνε σε ξένον τόπο.

— Γιατί στενοχωρείσαι, φίλε μου; τού έλε ό Διογένης ό κινικός. Όποιος δρόμο κι' άν πάρης, στον Άδη θα κατεής!...

